

Reims legendái 03. – a „Vadász” és egyéb rejtélyek, Rózsakeresztes Testvériség, Lapis Philosophorum, Szent Johanna

„The men that walk with Satan, their years are as a day;
They know each generation as a dream that drifts away.”

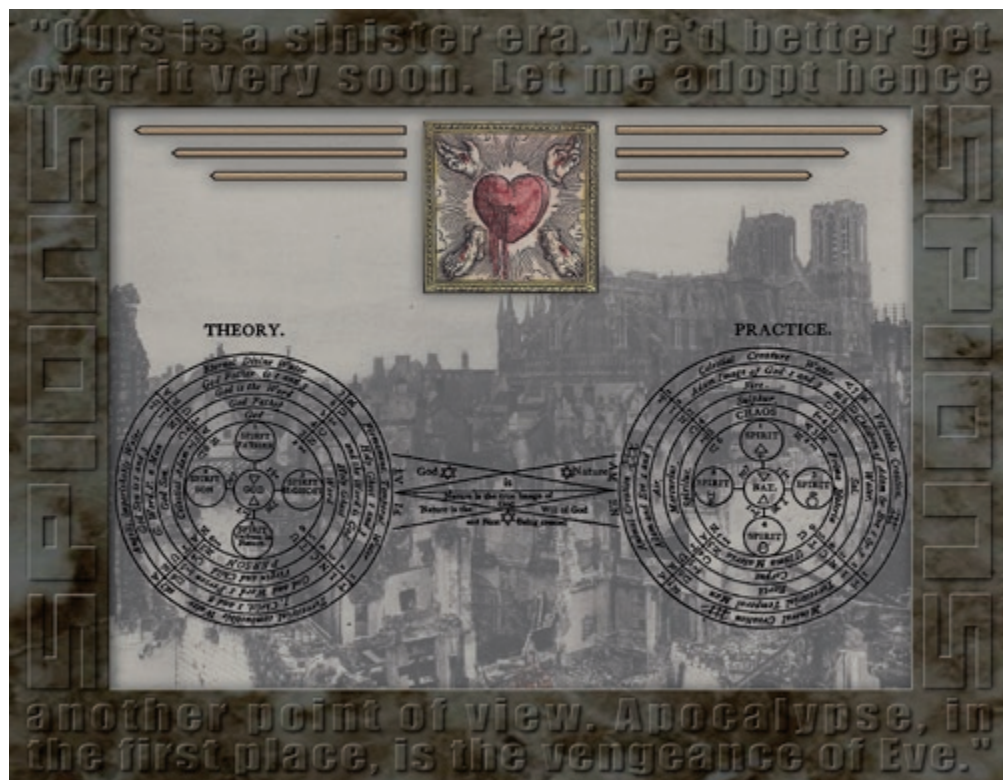
Robert E. Howard: *The Men That Walk With Satan*¹

A SPIONS eposz 27., (*A Siegfried-vonal – A háború képzőművészete 1.*) című fejezetében írtam először a különös figuráról, aki időnként, varázslatszerűen megjelent a közelünkben. „Volt Budapesten egy titokzatos, nagyon sovány, karvalyarcú pasas, aki a SPIONS megalakulását követően a legváratlanabb pillanatokban bukkan fel körülöttünk, megígért valamit (ígéreteit sohasem teljesítette – Magyarországon ez mindmáig bevett gyakorlat), majd eltűnt. A »Vadász« kódnevet adtuk neki. Egy idő után észrevettük, hogy elég, ha kiejtjük kódnevét egymás közötti beszélgetéseink során, rövidesen megjelenik. Emigrációkra készülődve gyakran viccelődünk azon, hogy végre megszabadulhatunk ettől a kellemetlen kísértettől, Nyugatra érve nem látjuk majd többé. Nem így történt.”² Véletlenül kimondott nevét téren és időn át meghallva a „Vadász” a Maginot-vonal meg-

1 „A Sátánnal sétálók évei olyanok, mint egy nap; / Úgy ismerik a generációkat, mint a tovatűnő álmokat.” Robert E. Howard (1906–1936): *A Sátánnal sétáló emberek*, versrészlet az *Énekek az árnyékokban* című kötetből (Robert E. Howard: *Singers in the Shadows*, 1970, Donald M. Grant, Publisher, Inc.) – NL nyersfordítása.

2 Najmányi László: SPIONS. Huszonhetedik rész; Balkon 2012_7, 8; p. 26.

888: Letter to=from Bardo – XV. 4 (Reims 02)

látogatása idején, a németországi Hürtgenben jelent meg először a „szabad világba” érkezésünk után. Másodszor Reims-ben rémlett fel, amikor a SOGGY nevű punkegyüttes külvárosi pincéjét az ott töltött éjszaka után elhagyva, a lepusztult gyárépület kerítése mellett parkoló Zsiguli felé indultunk. Ezúttal az én számon csúszott ki a titokzatos pasas kódneve: „Már csak az hiányzik, hogy itt is előjöjjön a »Vadász!”, nyögtem a koszos matracra az átnavigált éjszaktól elgémberedve. „Már nem hiányzik. Itt van”, mondta a SPIONS frontembere fojtott hangon, szemével diszkrétén az utca túloldala felé mutatva. Odanéztem. A szemközi betonkerítéshez támaszkodva valóban ott állt a „Vadász”. Amikor tekintetünk találkozott, barátságosan intett jobbkezzével és elindult felénk. Beugrottunk a kocsiba és elzúgtunk Reims belvárosa felé. A visszapillantó tükörben visszanézve nem láttam a kísértetet az üres utcán, csak az ütteset borító szemét kavargott nyomunkban.³ Ritkán fordul elő, hogy kora reggel misztikus élmény ér. A Reimsben töltött harmadik napunk reggele ilyen volt. Az egyik megmagyarázhatatlan esemény követte a másikat. Dél előtt 10 órára találkozót beszélünk meg Bertrand de Bonnet-Morellel, régi reimsi levelezőpartneremmel, a szabadkőművesség, a Rózsakeresztes Testvériség és az alkímia egyik helyi kutatójával. Bertrand nem volt a megbeszélte időben az általa javasolt kávéházban, telefonon sem tudtam elérni. Csaknem egy órás várakozás után zilált külsejű, szeplős, loboncos vörös hajú ifjú hölgy lépett az asztalunkhoz. Monsieur de Bonnet-Morel titkárnojeként mutatkozott be angolul, és elnézést kért, amiért főnöke késik. „Felrendelték”, mondta. „Hová?”, kérdeztem. „Fel!”, suttogta Colette, és szeplős mutatójával bizonytalanul a mennyezetre mutatott. „Majd jön. Vagy nem”, tette hozzá. Ha bármilyen kérdésünk lenne, ő is tudja a Monsieur választait tolmácsolni, állandó telepátikus kapcsolatban állnak. Rövid koncentráció után Colette valamennyi kérdésünkre érdemben válaszolt, Bertrand barátom leveleiből megismert, jellegzetesen barokkos stílusában. Éppen a franciaországi üldöztetés elől Skóciába menekülő templomosokra vonatkozó kérdésünkre felelt, amikor a kávéház ajtajában feltűnt a fekete, csuklyás köpönyeget viselő Bertrand és vidáman kiabálva befejezte titkárnoje mondatát. Elnézést kért késéséért, amit hivatali elfog-

3 A „Vadász” misszióknak valamennyi állomásán, Párizsban, Torontóban és New Yorkban is felbukkant később. Sőt, a Carriacou nevű karib-tengeri szigeten, és Indonéziában is találkoztam vele, az 1990-es évek elején. Legutóbb néhány napja, Budapesten láttam a szobám ablakán keresztül, miután korrigáltam a SPIONS-eposz 27. fejezetét, amelyben kódnevét először említettem történetünk leírása során. Az ablakom alatt húzódó, többsávos út túloldalán állt és irányomba nézve, felemelt jobbkezzel integetett. Ezekről a ki tudja hányadik típusú találkozásokról a SPIONS-eposz későbbi fejezeteinek némelyikében fogok majd részletesen beszámolni.

laltságával indokolt. Miután leült az asztalunkhoz, Colette felállt, és lehajtott fejjel, nesztelen léptekkel bement a mellékhelyiségbe, ahonnan többé nem jött elő. „Már nincs rá szükség”, mondta főnöke, amikor egy idő után titkárnője hollétééről érdeklődtem, „Lement.” „Hová?”, kérdeztem. „Le”, válaszolta Bertrand és másra terelte a szót.

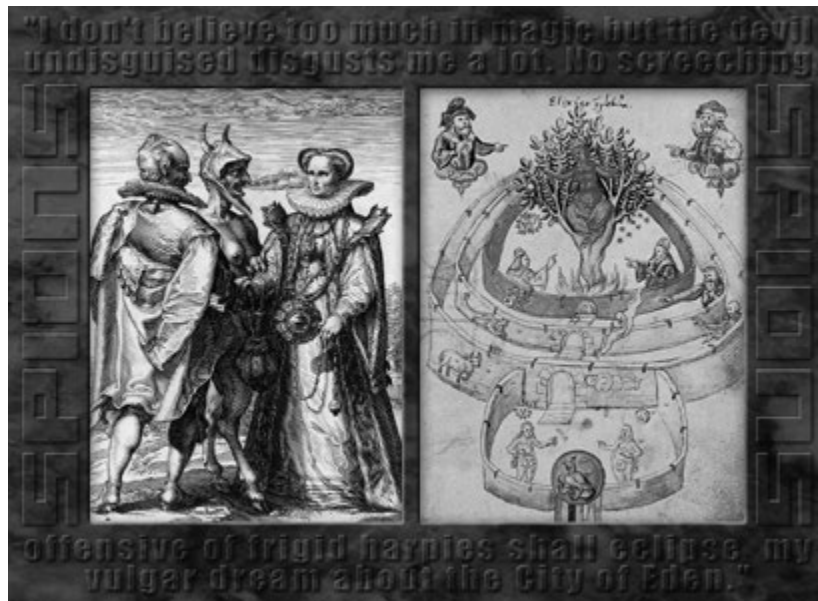
A szabadkőműves szimbólumok és rituálék közül sok a Templomos Rendhez is köthető, bizonyítva, hogy a két szervezetnek közös szellemi gyökerei vannak. Egyes teóriák szerint a skót Szabadkőművesek Társasága a Templomos Lovagrendből nőtt ki, miután sok templomos lovag menekült Skóciába az üldöztetések elől. A katolikus egyházból kiközösített I. Robert (Robert Bruce, Roibert a Briuis, 1274–1329) skót király hadseregébe fogadta őket, és segítségükkel nyerte meg az angolok ellen, Skócia függetlenségéért vívott bannockburni csatát 1314-ben. Számos legenda szerint a templomosok által Salamon király jeruzsálemi templomának romjai között megtalált, Jézus örök életet adó vérét⁴ tartalmazó Szent Grált (vagy Sangrealt) a Franciaországból elmenekült lovagok 1307-ben Skóciába vitték, és a Roslin település felett magasodó Rosslyn kápolnában rejtették el. A 16. századtól, sokszor skót kapitányok parancsnoksága alatt a déltengereken portyázó angol kalózhajók fekete zászlaját (lobogó⁵) díszítő koponya és lábszárcsontok közismert templomos szimbólum, amelyet a szabadkőművesek is átvettek. A skót szabadkőművesek első páholya egyes vélemények szerint a 16. század végén, a 17. század elején, valószínűleg a Kilwinning apát-ságban⁶ alakult meg. Azt, hogy a titkos társaság már jóval korábban is működött, a legrégebb ismert szabadkőműves szöveg, az 1390 körül íródott *Halliwell kézirat*⁷ (*Regius Manuscript*) bizo-

4 Ahogy a SPIONS-eposz előző, 31. fejezetében már írtam, a Jézus isteni voltát tagadó, a Templomosokkal szoros kapcsolatot ápoló dél-franciaországi albigena/kathar közösségek teológusai szerint Jézus szeretője/felesége, Mária Magdolna az emberi élet meghosszabbítására képes menstruációs vért tartalmazta a szent edény.

5 Nem sokkal e jelentésrészlet összeszerkesztése (2012 augusztusa) előtt komoly vita zajlott a magyarországi politikában arról, hogy mi a különbség a zászló és a lobogó között. Nem tudom, hogy az identitáskezesők számára oly fontos témakörben sikerült-e megnyugtató kompromisszumra jutni, hiszen még a nemzeti zászló (lobogó?) színeiben – árpádsávok vagy piros-fehér zöld? – sem sikerült eddig megegyezniük.

6 Egyes források a 12. századra teszik az első skót szabadkőműves páholy megalakulását, de a fennmaradt írásos dokumentumok későbbi dátumra utalnak.

7 A British Museum Királyi Könyvtárában őrzött kéziratot *The Early History of Freemasonry in England (A Szabadkőművészet korai története Angliában)* címmel, 1840-ben publikálta először James Orchard Halliwell Shakespeare-kutató. A valószínűleg egy régebbi kéziratból másolt, ó-angol nyelven írt szöveget VII. Henrik király 1468-ban szerezte meg könyvtára számára, majd 1757-ben II. György ajándékozta a British Museumnak.

888: Letter to-from Bardo – X. 3 (Demonio con Pechos de Mujer 01)

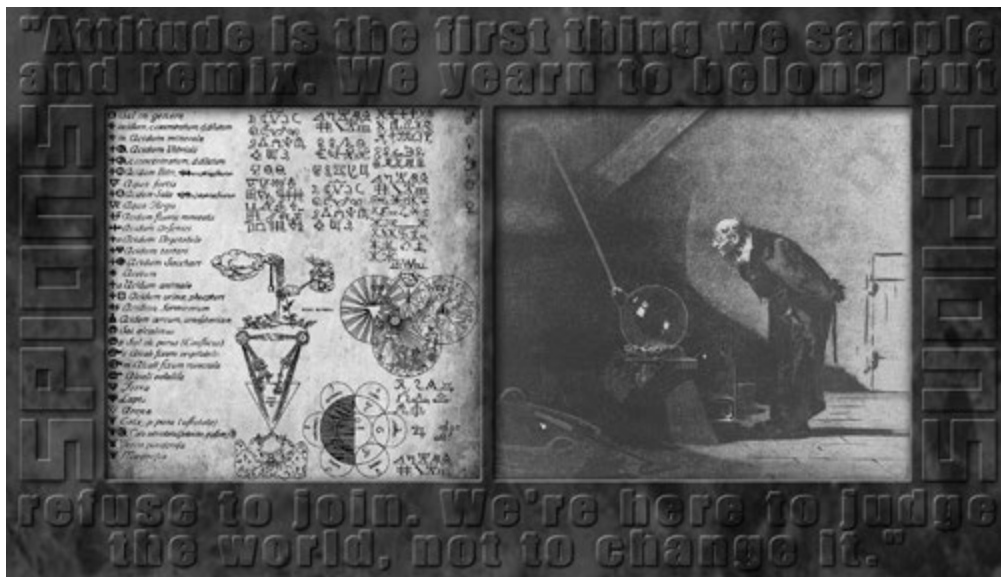
nyítja. A 64 oldal terjedelmű, ismeretlen szerző által versformában megírt szöveg szerint a titkos társaságot a Kr.e. 4. században élt Euklidész, a geometria tudományának atyja a káldeus papok tudásának megőrzése céljából, Egyiptomban alapította. A templomosok és szabadkőművesek szoros kapcsolatára utal, hogy az első skót szabadkőműves páholy rituáléi közé tartozott a pápai tiara és a francia korona másolatának megtaposása. Így álltak szimbolikusan bosszút a Templomos Rendet szétverő, vezetőit meggyilkoltató V. Kelemen pápán és IV. Fülöp királyon. További bizonyíték kapcsolatukra, hogy amikor XVI. Lajost 1793 január 21-én a párizsi Concorde téren (*Place de la Révolution*) lefejezték, a forradalom kirobbantásában kulcsszerepet játszó francia szabadkőművesek felugrottak a vérpadra, és kezüket, zsebkezdőiket a király vérébe mártva, levágott fejét felmutatva a templomosok 479 évvel korábban máglyán elégetett, huszonharmadik, utolsó Nagymesterére utalva kiabálták: „Jacques de Molay, tu es vengé!” („Jacques de Molay, halálod megbosszultatott!”)

Reims komoly szerepet játszott a SPIONS egyik fő nemezeise, a nemzetközi szabadkőművesség történetében. 1581-ben az angol protestáns egyházat megalapító I. Erzsébet⁸ angol királynő által indított üldözés ellen Franciaországba menekült hittudósok⁹ ebben az ősi városban fordították latinból angolra a szabadkőművesek által használt *Douay-Reims Biblia* nagy részét, és 1582-ben itt publikálták először az általuk fordított, terjedelmes kommentárjaikkal és jegyzeteikkel ellátott *Új Testamentumot*. A Salamon király templomának szimbolikus újjáépítésére, az Új Világrend (*Novus Ordo Seclorum*) megteremtésére szövetkezett, a világpolitikára a történelem során számos alkalommal nagy hatást gyakorló konspirátorok számára a Douay-Reims Biblia azon passzusai¹⁰ különösen fontosak, amelyekben a kőművesek tevékenységéről van szó. Az angol katolikus fordítók, akik közül ketten (Gregory Martin és Thomas Worthington) szabadkőművesek voltak, munkájuk során számos kulcsfontosságú részletet átvettek a protestáns William Tyndale 1525-ben publikált Biblia-fordításából.

8 I. Erzsébet (1533–1603) a Tudor-ház utolsó uralkodója, VIII. Henrik és lefejeztetett felesége, Boleyn Anna lánya volt. Ő végeztette ki Stuart Máriát, a skótok királynőjét. 1558-ban, trónralépése után első intézkedésével megalapította az anglikán egyház elődjét, az angol protestáns egyházat, amelynek kormányzója lett. Törvényben (*Act of Uniformity*) tette minden alattvalója számára kötelezővé a vasárnapi templombajárást és az angol nyelvű protestáns imakönyv (*Book of Common Prayer*) használatát. V. Pius pápa 1570-ben kibocsátott, *Regnans in Excelsis* című bullájában kiátkozta és illegitimé nyilvánította az angol királynőt. Ekkor fordult az addig vallási ügyekben meglehetősen toleráns uralkodó haragja a katolikusok ellen. Alattvalói katolikus hitre térítését a trón elleni árulásnak minősítette, és halálbüntetéssel szankcionálta. Az 1570-es évektől számos katolikus misszionárius érkezett titokban Angliába, hogy visszatérítsék az országot a Vatikán kebelébe. Sokat elfogtak és kivégeztek közülük, tovább szaporítva a katolikus mártírok kísértetseregét.

9 William Allen, Gregory Martin, Richard Bristow és Thomas Worthington.

10 *Királyok Könyve* [2. Samuel] 5:11; *Királyok Könyve* [1. Királyok] 5:18; *Királyok Könyve* [2. Királyok] 12:11, 22:6; 1. *Paralipomenon* (1. Krónikák) 14:1, 22:15; 2. *Paralipomenon* (2. Krónikák) 34:11; 1. *Ezsdrás* (*Ezra*) 3:7, 3:10

888: Letter to=from Bardo – XI. 7 (Alchemy 01)

Ennek azért van különleges jelentősége, mert a reformáció elindítói közül Martin Luther, Philip Melanchthon, Johannes Reuchlin és Jan Amos Kozmensity is tagjai voltak okkult tudományokkal foglalkozó titkos társaságoknak.

Martin Luther (1483–1546) nemcsak szabadkőműves, hanem az ugyancsak német misztikus, a Christian Rosenkreuz (1378–1484) alkímista orvos tanai alapján a 17. században alapított, a *gnosztikus kereszténység* és az *albigens (kathar)*¹¹ eretnekek hitrendszerét, valamint a *szufi* és *zoroasztriánus* mesterek tanításait átvevő Rózsakeresztesek Testvériségének (*Fraternitatis Rosae Crucis*, németül *Bruderschaft Rosenkreuz*) is aktív tagja volt. Egyes források szerint bizalmasai előtt gyakran a Testvériséget megalapító Christian Rosenkreuz reinkarnációjának nevezte magát (később Rudolf Steiner, Max Heindel, Guy Ballard és más misztikusok a 18. században híressé vált St. Germain gróft¹² tartották ugyanazon lélek újjászületésének).

Maurice Magre (1877–1941), az okkult tudományok neves kutatója szerint¹³ Christian Rosenkreuz a thüringiai erdőben épült kastélyukban egykor élő híres Germelshausen¹⁴ család utolsó leszármazottja. Az albigens eretneknek minősített családot Konrad von Marburg,¹⁵ a III. Innocent pápa által az eretnekek kiirtásával megbízott szadista inkvizitor meggyilkoltatta. Egyedül az akkor ötéves legfiatalabb gyermek maradt életben a Szeretet Istene nevében levezetett családirtás után, akit az albigensek fellegrából, a dél-franciaországi Languedoc-ból származó szerzetes mentett meg és rejtett el szektája Reims környéki titkos kolostorában. Christian Rosenkreuz ott ismerkedett meg azzal a négy szerzetessel, akikkel később a francia királyok városa utcáin éjszakánként sétálva, és a katedrálisban tett látogatások során kidolgozta a pápaság intézményének megszüntetését egyik fő feladatának tartó Rózsakeresztes Testvériség teológiai és filozófiai alapjait. A titkos társaság születéséről fennmaradt legendák szerint az alapító nagymester Reimsben írta az 1614 és

11 A kathar eretnekekről a SPIONS-eposz későbbi, a Dél-Franciaországban szerzett tapasztalataimat átadó fejezetében fogok részletesen írni.

12 A SPIONS 1982 őszén a kanadai Torontóba érkező frontembere beszámolt egy néhány hónappal korábbi, párizsi találkozásáról a magát halhatatlannak mondó Count St. Germainnel. Ezt a nagyon messzire vezető történetet a SPIONS Észak-Amerikába költözéséről tudósító fejezetek egyikében fogom részletesen ismertetni.

13 Maurice Magre: *Magiciens et Illuminés. Apollonius de Tyane. Le Maître inconnu des Albigeois. Les Rose-Croix. Le Mystère des Templiers. Nicolas Flamel et la Pierre philosophale. Saint-Germain l'immortel. Cagliostro le charlatan. Mme Blavatsky et les Théosophes* (1930, Fasquelle)

14 A Heinrich Heine, Friedrich Gerstäcker és mások által feldolgozott, számos variációban fennmaradt *Germelshausen* legenda szerint az elátkozott falu, város, ház, kastély réges-régen a föld alá süllyedt, s csak évszázadonként egyetlen napra emelkedhet a felszínre.

15 Konrad von Marburg (1195–1233) IV. Ludwig (1200–1227) Thüringia fejedelme lelki tanácsadója volt. Feladatai közé tartozott az uralkodó felesége, Magyarországi Erzsébet (1207–1231) megszelídítése, betörése is. Gyermekétől elválasztotta, éhezettette és rendszeresen korbácsolta a meztelenre vetkőztetett és oszlophoz kötözött asszonyt, aki valószínűleg az elszenvetett kínzások következtében halt meg 1231-ben. Hogy saját felelősségéről elterelje a figyelmet, a pápa kegyében álló gyilkosa gyorsan szentté avatatta áldozatát.

1616 között Németországban megtalált *Fama Fraternitatis Rosae Crucis* (A Rózsakeresztesek dicsősége), *Confessio Fraternitatis* (Confessio oder Bekenntnis der Societät und Bruderschaft Rosenkreuz – Gyónás avagy a Rózsakereszt Társaságának és Testvériségének önvallomása) és a nevét is feltüntető *Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz anno 1459* (Christiani Rosencreutz alkímista menyegzője az 1459-es évben) című tanulmányait, amelyek a testvériség alap-dokumentumainak tekinthetők. A kathar/albigens hitrendszer tökéletesség iránti vonzódását tükröző, a korabeli hermetikus és alkímista írásokhoz hasonlóan csak allegorikusan, szimbolikusan értelmezhető, kizárólag a beavatottak számára megnyíló szövegek, szakítva a tökéletlenséghez, esendőséghez vonzó katolicizmussal, felvázolják az emberiség univerzális megreformálásának, istenivé emelésének szükségességét és módszereit.

A második manifesztum (*Confessio Fraternitatis*) igazolni látszik a feltételezést, miszerint a Testvériség alapítója és első vezetője nem egyedül írta a tanulmányt, hanem valaki más fejezte be, egészítette ki. A szöveg elemzéséből kideríthető, hogy a Rózsakeresztes Testvériség 1407-ben alakulhatott. Természetesen ezeket a dátumokat nem szabad konkrétan tekinteni, hiszen a rózsakeresztesek nyilvánvalóan folytatták a témák és ideák numerikus aspektusok útján történő kifejtésének Püthagorasz¹⁶ által megkezdett hagyományát. Ugyanakkor ennek a Jézus által is alkalmazott, hallgatóságát gondolkodásra készítő titkosítási módszernek az ellenkezőjét is elrejtette szövegeiben írjuk: „Parabolák által beszélünk hozzátok, de szívesen elvinnénk benneteket a megfelelő, könnyű és őszinte magyarázathoz, megértéshez, kinyilatkoztatáshoz és az összes titok megismeréséhez.”¹⁷ A legendák szerint a Mester irányításával templom is épült, amelynek a *Sanctus Spiritus* (Szentlélek – egyes források szerint *A Szentlélek Háza*) nevet adta. Nem tisztázott, hogy hol épült ez a templom. Vannak, akik a thüringiai erdőben keresik romjait, mások szerint földalatti létesítményről van szó, amelyet a Reims-i katedrális kazamatái alatt lehetne megtalálni. Kihasználva az első világháború alatt súlyosan megrongálódott székesegyház újjáépítési munkálatainak káoszát, vállalkozó szellemű rózsakeresztesek az 1920-as években a katedrális közelében álló egyik ház pincéjéből alagutat fúrtak a székesegyház alá, de nem tudni, hogy megtalálták-e a Rózsakeresztesek első templomát. Az alagút

16 I. Hamvas Béla: *Püthagorasz* <http://hamvasbela.org/szavak/puthagoras.html>

17 *Confessio Fraternitatis* (NL nyersfordítása).

a második világháború idején beomlott, induló szakaszát az 1950-es években állítólag felfedezték és betemették.¹⁸

A rózsakeresztes hagyományok szerint, Christian Rosenkreutz jóslatának megfelelően pontosan 120 évvel halála után egy Testvér megtalálta a Mester tökéletesen épen maradt, kőszarkofágban fekvő holttestét a titkos templom kriptájában és Portugáliába vitte, ahol a Sintra városának közepén épült *Palácio da Regaleira* palota parkjában (*Quinta da Regaleira*) található, a legenda szerint a föld középpontjába nyúló kútban (A beavatás kútja) helyezte el. A kút kb. 27 méter mélyen kőtáblával blokkolta, amelyet a Templomosok rendjének keresztje középre helyezett rózsakeresztes szimbólummal díszített, majd betemette a sírhelyet és egy tölgyfát ültetett fölé. A 19. század végén megtalált kút volt a templomos lovagok által a területen elsőként, a 13. században épített építmény. A parkot és a palotát a kávé- és drágakő-kereskedelem révén meggazdagított, a Rózsakeresztesek Testvériségéhez is tartozó szabadkőműves, a világ egyik legkomplikáltabb óráját¹⁹ birtokló António Augusto Carvalho Monteiro (1848–1920), Fagagna grófja, az olasz Luigi Magnini (1848–1936) díszlettervező és építész tervei alapján 1904–1910 között építtette a kút köré. Az allegorikus elrendezésű, szándékosan elvadított növényzetű park alatt kiterjedt, a palotát a kúttal, a kápolnával, a grottókkal, a mesterséges vízesés távával, és a palota tornya alatt fekvő Léda barlanggal összekötő, elrendezésében a fényt és a sötétséget, a halált és a feltámadást szimbolizáló alagútrendszer húzódik. Ugyancsak Luigi Manini tervezte Carvalho Monteiro sírboltját a Cemitério dos Prazeres temetőben, amelynek szabadkőműves és rózsakeresztes szimbólumokkal ellátott ajtaját ugyanaz a kulcs nyitja, amely a palota, valamint az egykori tulajdonos lisszaboni, a Rua do Alecrim-en lévő kastélya kapuját is. A keletre néző kriptá a szabadkőműves templomok formáját idézi. A falakat koponyákat tartó méhek és más szabadkőműves szimbólumok, valamint az elhunyt ópiumfüggőségére utaló

18 Egyes reimsi barátaim szerint az alagút bejáratát a Raymond Abellio kódnevet használó, a német megszállás alatt a nációkkal kollaboráló Georges Soulés (1907–1986) francia író, kabbalista és ugyancsak náci-szimpatizáns homoszexuális szeretője, az albán származású Zafid Verta kriptográfus fedezték fel 1952-ban, röviddel azután, hogy az író visszatért svájci emigrációjából. Soulés a zürichi levéltárban bukkant a régi térképre, amelynek rajzolóit feltűntették az alagút nyomvonalát. Hónapokig tartó munkával sikerült átjutniuk a beomlott szakaszon és elértek a rózsakeresztesek egykori templomát a katedrális kazamatái alatt. Valószínűleg nagyjértékű kincseket találhattak, mert az addig meglehetősen szerény körülmények között élő író hamarosan luxusvillát vásárolt Nizzában, és albán szeretőjével több egyiptomi és perzsi kutatóexpedíciót szerveztek a következő években. Kutatási eredményeit Georges Soulés *Introduction à une théorie des nombres bibliques (Bevezető egy, a bibliai számokra vonatkozó teóriához)* című, 1984-ben publikált könyvének szövegébe rejte, a perzsa misztikus, Avicenna (980–1037) által kifejlesztett *Wahidahad* titkosírási rendszer szabályai szerint kódolva adta közre.

19 *Leroy 01, „La Lucie”* – Az 1867–96 között, Svájcban, Charles Piguet órásmester által épített, ma a svájci Besançon Időmúzeumában őrzött zsebóra 26 funkciója között az égitestek mozgását mutató csillagtérképek, hőmérő, páratartalom-mérő, légnyomásmérő és magasságmérő is megtalálható: <http://www.horozima.com/2010/05/leroy-01-one-of-most-complicated.html#>. UDDSYK-C01

888: Letter to-from Bardo – XI. 7 (Tabula Smaragdina – Hommage to Bela Hamvas 01)

mákvirágok és mákgubók díszítik. Helytörténevezek szerint a Carvalho Monteiro földi maradványait őrző szarkofág alól alagút vezet a Palácio da Regaleira parkjában lévő Beavatás kútjához, az első rózsakeresztes Nagymester feltételezett végső nyughelyéhez.

A Christian Rosenkreuz életére, halálára, holttestének megtalálására és újratemelésére vonatkozó legendák metafizikai jellege elködösíti, homályba burkolja a Rózsakeresztesesség eredetét. Valószínűleg ezek a legendák által említett események is szimbolikusan értendők. A Nagymester sírja felnyitásának és az alkímista újratemelésének története például a természet és a kozmikus jelenségek ciklikusan ismétlődő voltára utalhat. Hasonló, csak szimbolikusan értelmezhető legendák találhatóak Wolfram von Eschenbach (kb. 1170–kb. 1220) ó-német lovagköltő (*Minnesänger*) a templomosok által őrzött Szent Grálra (*Lapis Exillis*) vonatkozó, töredékekben fennmaradt feljegyzéseiben, vagy az alkímisták által az ólmot és más nehézfémeket arannyá változtató *bölcsek kövéről*²⁰ (*Lapis Philosophorum*; *Lapis Elixir*) és annak megtalálásáról (*Magnum Opus*) írt szövegekben is. A bölcsek köve nem a konkrét aranycsinálás eszköze,

20 A bölcsek kövéről először az egyiptomi vagy görög alkímista és keresztény gnosztikus, Panopoliszi Zoszümosz tesz említést a kb. 300 körül írott, Ibn Al-Hassan Ibn Ali Al-Tughra'i és Ibn Al-Nadi nem teljesen szövegű arab fordításában fennmaradt, eredetileg görög nyelvű *Cherikmeta* című értekezésében. A legendák szerint a természettudós és filozófus, Albertus Magnus (1193/1206?–1280) felfedezte a bölcsek köve előállításának titkát, amelyet halála előtt átadott tanítványának, az „angyal doktornak” (*Doctor Angelicus*) is nevezett Aquinói Szent Tamásnak (1224–1274). A legjelentősebb keresztény teológus és misztikus halálához különös történet fűződik. A vándorpredikátorként dolgozó, óriási termetű domonkosrendi szerzetes 1274. március 7-én szamárháton érkezett az olaszországi Fossa Nuova ciszterciata kolostorába. Szokása szerint útközben megpróbálta gondolatban felvázolni elmondandó beszédét, de nagy elkeseredésére semmi sem jutott az eszébe. Érzéskor véletlenül beütötte fejét a kolostor alacsony kapufélfájába. Leestet szamaráról és elájult. Amikor magához tért, lelki szemei előtt tisztán kirajzolódott a prédikáció szövege. Élete legszebb beszédét mondta el a kolostor templomában, majd a szószékről lejöve összeesett és meghalt. A kolostor apátja által megszentelt bárdokkal darabokra vágott, hatalmas testét néhány óra múlva már hatalmas üstökben főzték a gyönyörűséges gregorián himnuszokat éneklő, csuklyás szerzetesek a kolostor fátylakkal megvilágított pincéjében. Egyes források szerint úgy gondolták, hogy a halott prédikátor teste rejti a bölcsek kövének Albertus Magnus által átadott titkát, amelyhez a hús lefőzése útján juthatnak. A mágikus követ nem találták meg, de ereje működött, hiszen Fossa Nuova kolostora alaposan meggazdagodott a szent csontjainak ereklyékként történt eladása révén.

Paracelsus (Philippus Aureolus Theophrastus Bombastus von Hohenheim), a 16. században élt svájci alkímista hitt az *alkahest*, a világ összes alkotóelemét tartalmazó, minden anyagot, így az aranyat is felbontani képes, oltott mész, alkohol és *potassium karbonát* (hamuszír – a szappan és üveggyártásban használt anyag Magyarország egyik legfontosabb exportcikke volt a 18. században) megfelelő arányú keverékéből desztillálható őselem (*prima materia*) létezésében, amit ő a bölcsek kövével azonosított. Szerinte az *alkahest* aranycsinálásra való felhasználásának legnagyobb nehézségét az okozza, hogy az anyag mindent felbont, így képtelenség bármiben tárolni, mert tárolóedényét is felbontja. Haláláig dolgozott a mágikus anyag gondolati úton történő lebegtetésének megoldásán, de végül arra a következésre jutott, hogy az *alkahest* a körülötte lévő levegőt is felbontja, lebegtetése tehát csak tökéletesen légüres térben elképzelhető, amit korának technikai eszközeivel képtelen volt előállítani.

888: Letter to=from Bardo – XI. 7 (Alchemy 02)

hanem az ember tökéletesítésének, önfejlesztésének, a megvilágosodás elérésének, az égi áldás bekövetkeztének szimbóluma.

Hatéves koromban a modellvonalatok építése mellett az okkult tudományokat is tanulmányozó rokonom, a Kiskunfélegyházán élő Csajághy Kálmán vasúti tisztviselő jóvoltából került a kezembe Donászy Ferenc *Az arany szalamandra*²¹ című, gótikus stílusú, egy a középkori Budán élő alkímista kutatásait is ismertető rémregényének kellemesen megsárgult lapokat tartalmazó példánya, amely még ma is utazó könyvtáram kincsei közé tartozik. Azóta, tehát e sorok írása idején már 60 éve foglalkoztatnak az alkímia és a Rózsakeresztesek Testvériség titkai. Érdeklődésemet tovább fokozta egy másik távoli rokonom, ollyói Gabányi János (1871–1934) tábornok, hadtörténész, a budapesti Hadtörténelmi Múzeum és Levéltár egyik alapítója és első igazgatója *Magyar várak legendái*²² című könyve, amelynek 1956-ban

21 Donászy Ferenc: *Az arany szalamandra* (1906, Athenaeum Irodalmi és Nyomdai R.T.) – a könyv e-book formátumban ingyenesen letölthető a világhálóról.

22 Gabányi János: *Magyar várak legendái* (1926, Szent István Társulat). A könyv újabb kiadásából éppen a legérdekesebb részeket hagyták ki az újraserkesztők. A hadtörténész író emléket márványtábla őrzi Budapest I. kerületében, a Vérmező u. 10-12. szám alatti ház falán.

888: Letter to=from Bardo – XII. 2 (Quinta da Regaleira 01)

birtokomba került első kiadása számos, a régi korok alkímistáira és rózsakeresztesekre vonatkozó történetet is tartalmaz. Az évek során komoly mennyiségű, a fenti témákra vonatkozó forrásanyagot halmoztam fel. Különösen Párizs zsidónegyedének (*Marais* – 1980-ban egy ideig ott laktam) ódon antikváriumaiban, és később a New York-i utcai árusok járdákra fektetett nyolfóliáin találtam számomra felbecsülhetetlen értékű alapműveket. Érdeklődésemet a SPIONS frontembere is osztja, bár ő elsősorban a távol-keleti és zsidó miszticizmusra, valamint a náci okkultista kapcsolatainak vizsgálatára szakosodott. Sokat tanultam az alkímiáról St. Auby (Szentjőby) Tamástól is, aki először hívta fel figyelmemet Hamvas Béla²³ ezirányú kutatásaira. A SPIONS frontembere révén ismerkedtem meg az európai alkímista kutatások buddhista és hindu megfelelőivel. Tőle tudtam meg, hogy e két szellemi iskola a Bölcsek Kövét *Cintamani* (szanszkrit nyelven: *Devanagari*) néven ismeri.²⁴

1429. március 10-én (más források szerint június 17-én) Reims katedrálisában koronázták meg a Győzedelmes (*le Victorieux*) előnevű VII. Károly (1403–1461) francia királyt, VI. „Az Őrült” (*le Fou*) Károly (1368–1422)²⁵ fiát. Trónralépését

23 St. Auby Tamástól kaptam kölcsön az 1970-es évek elején az akkor még betiltott Hamvas Béla: *Láthatatlan történet* című könyve első kiadásának (1943. Egyetemi Nyomda) egy példányát, amelyet lefényképezve sokszorosítottam. Ez volt az első Hamvas könyv, amit olvastam, s rajta keresztül ismerkedtem meg az európai szellemtörténet a bolshevik diktatúra által elhallgatott, betiltott vonulatával.

24 A buddhisták szerint a mágikus, a kívánságokat teljesítő, a sötétséget megvilágosító követ a Buddhát két újjászületése között tanítóként helyettesítő, a halottakat kalauzoló, a pokol kiűrését végső céljál tűző *Avalokitesvara*, az együttérzés bódhiszattvája, az *Ksitigarbha* tartja a kezében. A *Lung ta* (*Szél Ló*) hátára helyezett kő gyakran feltűnik a tibeti imazászlókön is. A buddhista hagyományok szerint a *Cintamani dhāranī*-ját (szanszkrit nyelven: „Szinhála” – a mantrákhoz hasonló rituális szöveg) recitálva a hívők megkaphatják Buddha bölcsességét és a *Bodhi* (megvilágosodottság) állapotába kerülhetnek. A hindu tradíciók a varázskövet *Vishnu* és az elefánfejű *Ganesha* istennel hozzák kapcsolatba. A *Védák* hol a kígyóként ábrázolt *Nāga* király tulajdonába tartozónak írják le a követ, hol a félig földi állat, félig haltestű tengeri lény, a *Makara* homlokdíszeként emlegetik. A 10. században írt, a *Valmiki* nevű bölcsnek tulajdonított *Yoga Vasistha* című szöveg metaforikusan, a megvilágosodás elérésének eszközeként beszél róla. Az 1275–1296 között élt, a megvilágosodást fiatalon elért hindu szent, *Jñāneshwar* (*Dnyāneshwar*, *Jñānadeva*) a *Bhagavad Gita*-hoz írt kommentárjaiban (*Bhavartha Deepika*) 17 alkalommal hivatkozik a kőre, amely a nehézfémeket arannyá változtatja. *Tirumular*, 5. századi indiai bölcs klasszikussá vált *Tirumandhiram* című művében kijelenti, hogy *Shiva*, vagy *Shambhala* isten neve alkímista eszköz, amely a halandó testet halhatatlan arannyá változtatja.

25 1393. január 29-én VI. Károly francia király ünnepséget rendezett felesége egyik udvarhölgyének házassága alkalmából. A király és öt ifjú arisztokrata vadembereknek öltözve táncoltak a műsorban. Louis de Valois, Orleans hercege, a király öccse későn érkezett a rendezvényre, és a viaszból és kenderlevelekből készített jelmezeket viselő táncosokat valódi vadembereknek nézte. Fáklyájával véletlenül meggyújtotta egyikük jelmezét. A tűz gyorsan átterjedt a többi táncosra is. Négyen életüket veszítették, Jean de Nantouillet, a mókakedvelő uralkodó legközelebbi barátja a szennyes vízzel telt mosogatóüstbe ugorva menekült meg. A király súlyosan megégett. Felgyógyulása után VI. Károly elkezdte magát üvegből készültnek hinni, és bonyolult védelmi módszereket eszelt ki, hogy testét ne törhessék szét.

888: Letter to=from Bardo – XIV. 4 (Marie Magdalene 04)

888: Letter to=from Bardo – XIV. 4 (Jean d'Arc – Hommage to Ingres 01)

az ugyancsak a francia trónért harcoló angol és a velük szövetséges burgundiai sereget Istentől kapott missziója tudatában legyőző, a Lorraine és Champagne tartományok határán fekvő Domrémy községben, parasztcsaládban született Jeanne d'Arc-nak (1412–1431) köszönhetette. 1430. május 23-án a néhány ezer francia katona élén a Compiègne-t ostromló, számbeli fölényben lévő angol és burgundiai csapatokra támadó Jeanne d'Arc-ot elfogták a burgundiaiak. Bár lett volna rá lehetősége, az általa trónra segített VII. Károly semmit sem tett kiszabadítása érdekében. A lány többször próbálkozott a szökéssel – egy alkalommal például kiugrott Vermandois várának 21 méter magas tornyából –, sikertelenül. Az angol kormány megvásárolta a foglyot a burgundiaiaktól, és eretnekség vádjával 1431. február 21-én (más források szerint január 9-én), az angol okkupációs kormány székhelyén, Rouenban egyházi bíróság elé állították. A világi és egyházi törvények semmibe vételével lezajlott, az angolokat szolgáló, reimsi születésű Pierre Cauchon (1371–1442), Beauvais püspöke vezette tárgyalás végén az iskolázatlansága, analfabétizmusa ellenére nagyon intelligensen²⁶ védekező nőt ellene

26 A tárgyalás jegyzőkönyvének egyik részlete mutatja Jeanne d'Arc magasfokú intelligenciáját. A kérdésre, hogy Isten kegyelme-e, így válaszolt: „Ha nem vagyok, bár Isten azzá tenne, és ha az vagyok, bár megtartana kegyelmében.” A kérdés hittudósi csapda volt. Az egyházi doktrina szerint senki sem lehet biztos abban, hogy Isten kegyelme. Ha Jeanne d'Arc igennel válaszolt volna a kérdésre, eretneknek vallotta volna magát. Nemmel válaszolva bevallotta volna bűnét. Boisguillaume jegyző, aki a tárgyalás jegyzőkönyvét vezette később így emlékezett a történetre: „A választ hallva kihallgatói hülyének érezték magukat.” George Bernard Shaw *Saint Joan (Szent Johanna)* című drámáját a tárgyalás jegyzőkönyvére alapozta, a dialógusok egy részét szó szerint vette át a jegyzőkönyvből.

szóló bizonyítékok nélkül halálra ítélték. Bár tisztában volt a vádlott ártatlanságával, IV. Jenő (1383–1447) pápa nem emelte fel szavát védelmében. Jeanne d'Arc-ot 1431. május 30-án Rouenben máglyán megégették. Hamvait a Szajnába szórták. Ügyét III. Callixtus (1378–1458) pápa utasítására újratárgyalták. 1456. július 7-én 115 mellette szóló tanú vallomása alapján ártatlannak és mártírnak nyilvánították. XV. Benedek pápa (1854–1922) a csaknem négy évszázaddal korábban ártatlanul kivégzett nőt²⁷ 1920 május 16-án szentté avatta.²⁸ Az egyház malmai lassan őrölnek. 1992. október 31-én, csaknem 360 évvel azután, hogy a Szent Inkvizíció tanai visszavonására kényszerítette Galileo Galilei (1564–1642) olasz tudóst, II. János Pál (1920–2005) pápa sajnálatos hibának nevezte az ellene folytatott eljárást. Ezzel a beismeréssel az egyház tudomásul vette, hogy mozog a Föld. 2008. márciusában Nicola Cabibbo, a vatikáni Tudományos Akadémia vezetője bejelentette, hogy szobrot fognak állítani a méltatlanul meghurcolt tudósnak az egyházi állam falain belül. Egy hónappal később Gianfranco Ravasi, a Szentszék Kulturális Bizottságának feje közleményben tudatta a médiával, hogy a szobor felállítását bizonytalan időre elhalasztották. Akkor fogom elhinni, hogy a Római Katolikus Anyaszentegyház véglegesen szakított sötét múltjával, amikor a világ összes katolikus templomában elhelyezik a Szeretet Istene nevében megkínzott és szadista kegyetlenséggel kivégzett számtalan ártatlan áldozatot megőrkítő képeket és szobrokat. Ennek az egyszerű, természetes, emberi gesztusnak nem lehet anyagi akadálya, hiszen a Vatikán megtartotta az egyházi bíróságok által az évszázadok során elítéltek elkobzott vagyonát.

Folytatása következik

27 A modern korban az Óceán mindkét oldalán sok neves pszichológus vizsgálta az elmondása szerint Istentől kapott víziók alapján cselekvő Jean d'Arc elmeállapotát, de egyikük sem tudta az örület bármiféle változatát rábizonyítani. A legfőbb bizonyíték elméjének tisztasága mellett tárgyalásának jegyzőkönyve volt. „A bírák gyakran zavarbaejtő gyorsasággal változtatták kérdéseiket, de a vádlott egyszer sem vesztette el lélekjelenlétét, választékos franciasággal cáfolt meg minden, a kérdésekbe rejtett állítást, s válaszai csodálatos emlékezőtehetségének bizonyítékai. Jeanne d'Arc intelligens replikái arra készítették a bíróságot, hogy a tárgyalást zártta nyilvánítsák.”, foglalta össze vizsgálati jelentését az American Psychiatric Association világhírű szakértőkből álló bizottsága 1977-ben. 28 A kínai megszállók ellen 1959-ben 600 gerilla élén harcoló Ani Pachen (1933–2002) apácát a Tibeti Szent Johánnak nevezik hazája függetlensége helyreállításának hívei. Az életét indiai emigrációban befejező apáca Adelaide Donnelly közreműködésével, a Tibet ügye iránt elkötelezett Richard Gere amerikai filmszínész előszavával ellátott könyve a tibetiek függetlenségi törekvéseinek egyik leghitelesebb dokumentuma. Ani Pachen and Adelaide Donnelly: *Sorrow Mountain: The Journey of a Tibetan Warrior Nun. (Bánat hegy – egy tibeti harcos apáca utazása)*, 2000, New York: Kodansha International)